

ROMAAN

SILMA-
PILK

SUZANNE REDFEARN

Originaali tiitel:
Suzanne Redfearn
In an Instant
2020

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

Tegemist on väljamõeldisega. Nimed, tegelased, ühendused, kohad, sündmused ja juhtumid on autori kujutlusvõime vili või siis kasutatakse neid väljamõeldud olukordades. Igasugune sarnasus tegelike elus või surnud inimeste või sündmustega on juhuslik.

Tõlkinud Krista Liidaru
Toimetanud Evelin Piip
Korrektoori lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud David Drummond

Text copyright © 2020 by Suzanne Redfearn. All rights reserved.
This edition is made possible under a license arrangement originating with Amazon Publishing, www.apub.com, in collaboration with Synopsis Literary Agency.
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2021.

B05396521
ISBN 978-9949-82-758-9

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest
www.ersen.ee

Hallele

Eellugu

Proua Kaminski teadis.

Juba enne, kui see juhtus.

Kuni selle päevani arvasime me, et tegemist on psühhopaadist ema, neurootiku ja paranoikuga. Me kutsusime teda salaja *vangivalvuriks* ning tundsim Me'le kaasa, et tal selline foobiatega ja kinnismõtete all kannatav ema on. *Kaitsev* oli veel leebelt öeldud selle kohta, kuidas proua Kaminski oma tütart valvas. Ei mingeid sünnipäevapidusid rannas või basseini ääres, kui seal just vetelpäästjat kohal polnud ja ka proua Kaminskil tulla ei lubatud – üle neljakümneaastane naine rannaliival või basseiniserval luuramas ja lustivaid kaheteistaastaseid valvsal pilgul jälgimas. Disneyland ei tulnud kõne allagi. Ehkki väikest kasvu vaikne naine, õige pisut üle poolteise meetri pikk, lahke naeratusega ning äärmiselt viisakas, oli lausa uskumatu, kui kiivalt ta Mo'd valvas.

Me arutasime salamisi, kas proua Kaminskiga juhtus noorena midagi traumaatilist, mis ta nii kaitsvaks muutis, kuid Mo ütles, et ei juhtunud. Tema sõnul uskus ta ema lihtsalt, et mitte keegi ei valva su last nii nagu sa ise. Mo'st oli kena seda nii näha; tal jätkus palju rohkem kannatlikkust kui kellelgi teisel meist, kui meie emad oleksid me ellu sekkunud nagu proua Kaminski tema omasse.

Kuuenda klassi loodusloolaagri ajaks sai proua Kaminski graniitkõvast otsusekindlusest viimaks teras: veidi paindlikum, kuid mitte eriti. Kõik kuuenda klassi õpilased peale Mo olid sellele reisile minemas. Õpetaja helistas proua Kaminskile, seejärel direktorile, siis mu

emale. Minu ema oli see, kes proua Kaminski ümber veenis. Mu isa pidi meiega kaasa tulema ja Mo'l silma peal hoidma. Võib-olla uskus proua Kaminski mu ema või usaldas ta mu isa või ehk taipas ta, et ei saa igavesti tütart oma raudse rusika all hoida ning et laager moodustab olulise osa selle õppeaasta hindest. Mis põhjuseks ka polnud, oli Mo'l esimest korda kaheteistkümnne aasta jooksul lubatud pesast lahkuda ilma emata enda kõrval.

Sellest ajast saati usaldas proua Kaminski oma tütre korduvalt meie hoolde, igale sellisele pühale usaldusaktile eelnemas mu vanemate kinnitussõnad „Me hoolitseme tema eest hästi“, „Ta on heades kätes“, „Mo on meile nagu oma tütar“ – kasutatud sõnad, mille üle ma juurdlen nüüd lõputult, küsides, kas need klišeelikud, hooletult pillatud sõnad mõjutasid kuidagi juhtunut või polnud neil mitte mingisugust tähtsust ja kõik oleks nii läinud ka nende mõttetute lubadusteta.

Aastate jooksul usaldati ka mind proua Kaminski hoolde, kuid mu vanemad ei nõudnud kunagi mingit garantiid selle kohta, et mu turvalisuse eest hoolt kantakse. Kuna Mo on oma peres ainus laps, võeti mind kõikidele Kaminskiute puhkuseraisidele kaasa. Ma olen käinud Aafrikas ja Hispaanias ning Tais ja Alaskal. Mu vanemad nõustusid innukalt kõikide kutsetega, ilma et oleksid kõhelnud või nõudnud turvalisuse kohta lubadusi, mida nemad pidid andma, kui meie Mo kaasa võtsime. Võib-olla nad eeldasid, et see on vastastikune. Või teadsid mu vanemad sisimas, et poleks sellist lubadust vastu saanud, mis oleks muutnud nende otsuse mind kaasa lubada piinlikuks. Ilmselt nad mõistsid, et proua Kaminski hirmud tuginesid tema sügavale sisekaemusele, et ta oli arvestanud maailhete, vulkaanipurske või laevauppumise võimalusega ja teadis, et sünge valikuga silmitsi seistes hoolitseks ta siiski oma lihase lapse eest, ning ehkki Mo ja mina olime lähedased nagu õed, ei liigitunud ma selle alla.

Ma mäletan juba varasemast ajast, kuidas mu õed, sõbrad ja mina silmi pööritasime, kui proua Kaminskit mainiti, kuidas me teda hulkuks pidasime.

Nüüd ei pea enam keegi teda hulluks.

Ta teadis. Enne kui see juhtus. Ja ma arutlen, kuidas? Kas ta oli prohvet, üleloomulike võimetega visionäär? Või oli tegemist täpselt sellega, mida Mo ütles: ratsionaalse, korralikult läbi mõeldud kaitsva hoiakuga, mis põhines lihtsal arusaamal, et mitte keegi ei valva su last nii nagu sa ise, teadmisel, et kui läheb valimiseks, päästetaks tema laps alles teisena?

Need on asjad, mille üle ma arutlen nüüd. Hiljem.

1

Veel üks arutelu roosa või kuldse lindi teemal ja ma vannun, et lähen hulluks! KEDA KOTIB! Abielluge salaja. Saage sellega ühele poole. MA SUREN!!!

Mo vastab sõnumile peaaegu kohe: Nii et sul on tore?

Isegi hamba välja tõmbamine oleks vähem valus. Olen pidanud viis kuud seda piina taluma. Sellest hetkest saati, kui mu õde kihlumisest teatas, on ta pulmade piasasju kuni oksendamiseni lahatud ja nämmutatud ning tähtis päev ise on alles kolme kuu pärast. *Kuni oksendamiseni*. Vaat see on üks tore sõna (või hoopis kaks?), mida ei kasutata piisavalt palju ning mis on väga sobilik – kogu seda janti on rohkem, kui ma seedida jaksan.

On reede, võrratult sinise taevaga pärastlõuna ning ideaalne aeg randa minna, et liu- või lainelauaga sõita või sõpradega aega veeta. Selle asemel aga olen ma siin, istudes pulmasalongi riietusruumis, selg vastu seina, et mu õde saaks emale, tädile ja mulle, tõrksale peapruutneitsile, oma kleiti näidata. Mu teist õde Chloet pole siin. Nädal pärast kihlust ütles ta midagi sellist, et abielu on vanamoeline patriarhaalne liit ja rõhub naisi, mis tõi kaasa selle, et ta vallandati jalamaid ning mind edutati.

Ma arutlen, kus ta praegu on. Arvatavasti veedab Vance'iga aega, nokkapidi koos või siis käest kinni hoides kesklinnas jalutamas, nau-

tides seda imelist päeva. Ma peaaegu oigan kadedusest ja arutlen juba mitmendat korda, kas ta ütles seda meelega. Chloe on selles suhtes taibukas. Ta teab, kuidas midagi teoks teha, ning kaheksa kuud koos emaga töötamine on midagi, mille puhul ta veenduks, et see teoks ei saa.

Ma kõverdan sellise hiilgava taibukuse peale huuli: mu õel õnnestus end vabaks murda, ilma et ta oleks ise ära tulnud, ja Aubrey paremaks käeks olemise kohustus minu kaela lükata. Ma kujutan ette, kuidas Chloe seda kavandades muigas, teades, kui väga ma selliseid asju vihkan ja et kaheksa kuud pulmadest rääkimine, reibas, toetav naeratus suul, jätab jälje mu muidu päikselisele, käin-poes-vaid-hädavajadusel iseloomule.

„Finn, mida sina arvad?“ ütleb Aubrey, sundides mind tõstma pilku maailma kõige naljakamatelt loomameemidelt telefonis. Ekraanil on kass, kes ratsutab haski seljas, käpp püsti, pealkirjaks „Järgne sellele hiirele!“.

Ma pilgutan silmi ja mu naeratus vajub ära, samal ajal kui mu kurku kerkib üllatav klomp. Ehkki mulle ei meeldi pitsid, pulmad ja plikalikud asjad, täitub mu rind väga plikalike emotsioonidega. Aubrey on kaks nädalat oma kleidist jahunud, rääkides aina, kui täiuslik see on. Enamasti olen ma selle jutu lasknud ühest kõrvast sisse ja teisest välja – satiin see, siid too, pärliread, mingid krooked ja veel midagi ümara kaeluse kohta. Aga siin ta nüüd on, seistes mu ees – tegelikult lausa kõrgudes oma väga kõrge kontsaga kingades –, elevandiluukarva satiin, sile kui vesi, ta võimatult peenelt pihalt alla voogamas, tillukeste pärlite read ümber ilmselt ümara kaeluse keerlemas, ja ta näeb välja nagu haldjast printsess, kauneim kuninganna kogu maal, ning ma olen rabatud sellest, kui ilus ta on, ja võib-olla ka veidi kade.

Emal lööb Aubrey taga kaht kätt kokku ning tädi Karen on käe ta õlgade ümber pannud. Nad on teineteise poole kummardunud, imetledes mu õde, ühtmoodi tuhmblondide juustega pead peaaegu kokku puutumas.

„Kena,“ ütlen ma, nagu poleks see midagi erilist, seejärel vaatan uuesti telefoni. Must koer kissitab silmi, kollane mahlapulku ta ees sulamas: *ajutardumus*. Ma naeratan ja jätkan piltide kerimist, samal ajal kui mu ema ja tädi Karen ahhetavad ja tiirutavad ta ümber, vaadates kleiti iga külje pealt, Aubrey sellega keerutamas.

Tädi Karen peatub mu kõrval. „Tehke pilti!“ kiljub ta. „Koos Fin-niga. Nead kahekesi.“ Ja ma krimpsutan nagu mõtte peale, et tädi Karen postitab Facebooki midagi totralt nagu „Võrratu kihlatu ja tulevane põgenev pruut Aubrey ning Finn Miller“.

„Eip,“ ütleb ema, päästes mu naha. „Mitte enne tähtsat päeva. See toob ebaõnne, kui pruuti enne pulmi pruutkleidis pildistatakse.“

Ma ohkan kergendusest ja nihkun Aubreyst veidi kaugemale, muretsedes, et isegi mu lähedus võib teda määrida. Ta naeratab mulle ja ütleb hääletult „Aitäh!“, seejärel pöörab ringi ja naaseb kädistava kanakarja juurde, kes on nüüd imetlemisest edasi liikunud kohenduste üle pabistamisele ja arutlemisele.

Ma tunnen, kuidas mu põsed õhetavad, ja käsin endal maha rahuneda. Aubrey on mind juba mustmiljon korda tänanud ja see tõesti polnud midagi erilist. Vestlus ta tulevase ämmaga võttis vähem kui viis minutit ning proua Kinsell suhtus kõigesse ülimalt rahuga.

Ma poleks isegi helistanud, aga Aubrey oli nii endast väljas. Ma arvasin, et proua Kinselli pulmakleit oleks tore ja et see oleks mõnes mõttes lahe, kui Aubrey saab olema neljas põlvkond, kes seda kannab – „klassikaline lõige, *vintage*-pärlitöö, viktoriaanlik pitskrae ja satiinnööbid seljal“. Kuid Aubrey sama hästi kui nuttis neid sõnu ette lugedes ning kuna ma pole teiste peapruutneitsikohustustega kuigi hästi hakkama saanud, siis leidsin, et see on üks asi, mida ma teha võiksin. Mo ütleb, et see, kuidas ma selliseid olukordi lahendan, on anne, otsekohesus, mis kummalisel kombel ei mõju solvavalt. Minu arvates on asi pigem selles, et teised inimesed ajavad asjad ülemäära keeruliseks. Kui räägid asjadest nii, nagu need on, siis pole mingit õiget ega valet lähenemist. Kui proua Kinsell oli esialgselt üllatusest üle saanud,